

လမင်းမိမိ

ငယ်သူရဲနုလုံးသားမှာ...

(၁)

“ဦးမြတ် ...၊ ဦးစိုင်း၊ အိပ်ရာက မထကြသေးဘူးလား၊ ဘယ်နှနာရီ ရှိနေပြီလဲ၊ ဦးကိုတောင် ဈေးက ပြန် လာပြီ”

အောက်ထပ် လှေကားခြေရင်းမှ ကုန်းအော်လိုက်သံ
စူးစူးစာစာကြောင့် ကိုယ့် အိပ်ခန်းတွင်း ကိုယ် နှပ်နေကြဆဲ မြတ်သူနှင့်
စိုင်းယော် လန့်ဖျပ်ကာ မျက်နှာတွေ ရှုံ့မဲ့ လူးလွန့်ကုန်ကြသည်။ ။

တစ်ခန်းစီ သတ်သတ်သီးခြားဖြစ်ပေမယ့် ကိုယ့်အခန်း ကိုယ့်ခုတင်
ပေါ် မြတ်သူနှင့် စိုင်းယော်တို့ ရဲ့ အမူအရာကိုယ်စီက

တစ်ခန်းလုံးရှုပ်ပွနေပြီး အိပ်နေသည် မှာ လည်း ပိုးလိုးပက်လက်ပုံစံ
နှင့် တခေါ်ခေါ်ဖြစ်နေသည်။ ။ ပကတိက အခန်းတံခါးကို ခေါက်၍ မထမ
ချင်း နှိုးနေပါတော့သည်။ ။ ပါးစပ်ကလည်း တဖျစ်တောက်တောက်ဖြင့်
ပြောဆိုနေသံများကိုလည်း မကြားချင်အဆုံး ကြားနာရတော့မည်။

ဒါကြောင့် နှစ်ယောက်လုံး ကိုယ့်အိပ်ရာမှ ကိုယ် ထလိုက်ကြရပါသ
ည်။ ။ ကိုယ့် ရေချိုးခန်းထဲ ကိုယ်ဝင်ကာ မျက်နှာသစ် သွားတိုက်ဖို့ ပြင်တု
န်း ...

“ဦးမြတ် ... ဦးစိုင်း ...၊ လွန်ပြီနော် ...၊ ထပြီလား၊ မထသေးဘူးလား
”

“ဟဲ့ ... ကောင်မလေး၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ထနေပြီ၊ အော်မနေနဲ့

တော့”

မြတ်သူ လှေကားထိပ်နားထိ ထွက်အော်လိုက်သံ ကြားရ၍ စိုင်း
ယော်က ဖြေမနေတော့ပါ။

“မြန်မြန် ဆင်းခဲ့နော်၊ အလုပ်တွေ အများကြီး ရှိတယ်”

မြတ်သူက ပြန်ပြောမနေတော့ပဲ အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာခဲ့ပါသည်။ ။ မျက်ခုံးကတော့ တွန့်ကျိုးကာနေသည်။ ။ တစ်အိမ်လုံး သူ့ပဲ ကြောက်နေရတော့တာပဲ။ မိန်းမဆိုသည် များ ကြီးငယ်မဟူ နေရာတကာ ဆရာလုပ်ချင်၊ အမိန့်ပေးချင်လိုက်တာ ...။ စိတ်ပျက်ဖို့ တောင် ကောင်းပါရဲ့ ။

“ပကတိ” ဟာ မြတ်သူရဲ့ တူမရင်းလေး ဖြစ်ပါသည်။ ။ မြတ်သူရဲ့ အစ်ကို ကောင်းသူနှင့် မရီး မမခိုင်တို့ ရဲ့ သမီးကလေးပင်။ ဒီတူမလေးခမျာ မိဘကံတော့ ဆိုးရှာပါသည်။ ။ ပကတိလေး လေးနှစ်သမီးအရွယ်မှာ ကိုကောင်းသူနှင့် မမခိုင်တို့ ဇနီးမောင်နှံ ပြင်ဦးလွင်အတက်၌ ကားမှောက်ကာ ဆုံးပါးခဲ့ကြတာ။

ကားပေါ်မှာ ပကတိလည်း ပါသည်။ ။ သို့ပေမဲ့ သေနေ့မစေ့သေးသော ပကတိလေးက ကားပေါ်မှ လွင့်စဉ်ကာ တစ်ကိုယ်လုံး ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များ စွာ ရခဲ့တာက လွဲပြီး အသက် မသေခဲ့ပါ။ မိဘနှစ်ပါးစလုံးကတော့ ပွဲချင်းပြီး ကွယ်လွန်ခဲ့ကြတာပင်။ အဲဒီကတည်းက ပကတိဟာ မြတ်သူ လက်ထဲရောက်လာကာ ပကတိရဲ့ တာဝန်အလုံးစုံဟာ မြတ်သူ လက်ထဲရောက်လာကာ ပကတိရဲ့ တာဝန်အလုံးစုံဟာ မြတ်သူ ပခုံးပေါ် ရုတ်တရက် တင်လာတာပါပဲ။

အဲဒီတုန်းက မြတ်သူ အသက်နှစ်ဆယ်တွင်းသာ ရှိပါသေးသည်။ ။ တက္ကသိုလ်မှာ နောက်ဆုံးနှစ်ကျောင်းသား ဘဝ။ ကျောင်းဆောင်နေ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ဖြစ်သော ပဲခူးက ကိုကိုမောင်နှင့် သီပေါက စိုင်း

ယော်တို့ ကို အဆောင်က ထွက်စေပြီး သူ့အိမ်အတူလာနေစေကာ ဒီ လေးနှစ်သမီးလေးကို ဝိုင်းဝန်း စောင့်ရှောက်ထိန်းကျောင်း တာဝန်ယူခဲ့ သည်။

အဲဒီတုန်းကတည်းကပဲစပြီး ကိုကိုမောင်နှင့် စိုင်းယော်ဟာ မြတ်သူ အိမ်ပေါ် သောင်တင်နေခဲ့ကြတာ ဖြစ်ပြီး သူတို့ အရပ်ဒေသ သူတို့ ပြန်ကြလျှင်လည်း ခဏတစ်ဖြုတ်လောက်မျှသာပင်။ မြတ်သူ တစ်ယောက်တည်း ကလေးတစ်ဖက်နှင့် မနိုင်မနင်း ဖြစ်မည်မို့ ကိုယ့်အရပ်ပြန်လျှင်ပင် အချိန်လွဲပြန်ကြရသည် ။ တစ်ပြိုင်နက် နှစ်ယောက်လုံး ပြန်သွားကြတာမျိုး မရှိခဲ့ပါ။

ပကတိကို ချေးကလူသေးကလူ ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့ကြရကာ ကလေးအဖေ သုံးယောက်နှယ် ချာလပတ်တွေကို လည်လို့ ။ ကျောင်းကိုပင် ကလေးကြီးပါခေါ်၍ တက်ခဲ့ရဖူးကာ ကလေးကို အခန်းစောင့် ဆရာမထံ အပ်ပြီး စာမေးပွဲဖြေခဲ့ရဖူးပါသည်။

မြတ်သူကတော့ တူမရင်းချာမို့ ထားပါတော့။ ကိုကိုမောင်နှင့် စိုင်းယော်မှာ သွေးသားလည်း တစ်စက်မှ မတော်စပ်ပါပဲ အတော် ကရိုကထ ခံခဲ့ကြရပါသည်။ သို့ပေမဲ့ သူတို့ မညည်းမညူ။ ပကတိ အဖြစ်ကို ကြင်နာကရုဏာသက်ကာ သူတို့ တစ်တွေရဲ့ တူမ အရင်းလိုပါ သဘောထား ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးခဲ့ကြတာ ဖြစ်သည်။

ပကတိကို သူတို့ သုံးယောက်စလုံး အရိပ်တကြည့်ကြည့် ချစ်မြတ်နိုးကြပါသည်။ တက္ကသိုလ်ပထမနှစ်မှာ သူတို့ သုံးယောက် စတွဲဖြစ်ကြတော့ ပကတိ ခြောက်လသမီးသာသာ။ နယ်ကျောင်းသားနှစ်ယောက်ဟာ မြတ်သူအိမ်မှာ ဝင်ထွက်စားသောက်ရင်း ပကတိကို ခြောက်လသမီးကတည်းက ချီပိုး ချောမြူထိန်းကျောင်းခဲ့ဖူးတာ။ ချစ်ခင်ခဲ့ကြ

စကား တီတီတာတာဆိုသော အရွယ်မှာ မိဘနှစ်ပါးလုံး တစ်ပြိုင်နက် ဆုံးပါးကုန်တော့ အသနားပိုကာ ပကတိကို အားလုံးပိုင်း၍ အရိပ်ကြည့် ဂရုစိုက်လျက် ပိုးမွေးသလို မွေးခဲ့ကြရတာပါပဲ။ ကလေးဘဝကတည်းက ပကတိ နေမကောင်းဖျားနာလျှင် သုံးယောက်လုံး ညမအိပ်ဘဲ ထိုင်စောင့်ခဲ့ကြရသည်။

မူကြိုပို့ခဲ့ရသည် ။ ကျောင်းအပ်ခဲ့ကြရသည် ။ ကျောင်းမှာ ထမင်းသွားကျွေးခဲ့ရဖူးသည် ။ ကျောင်းက အစည်းအဝေးတို့ ဘာတို့ မိဘခေါ်လျှင် သုံးဦးသား တိုက်ပုံတကားကားနှင့် လူကြီးသူမ လုပ်ကာ တက်ခဲ့ရသည် ။ အသက်လေးရလာတော့လည်း ကျောင်းပို့ ကျောင်းကြို၊ ကျူရှင် ပို့ ကျူရှင်ကြို ...။

ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ် ခဏဖျက်ကာ မအား အားအောင် ဖန်တီးကာ အလှည့်ကျ တာဝန်ယူခဲ့ကြရပါသည် ။ ပကတိ ဆယ်တန်းဖြေသည့်နှစ်ကလည်း သုံးယောက်လုံးဟာ သူတို့ ပါ ဆယ်တန်းဖြေကြမည့်အလား။ စာတွေ ကူကျက်၊ ဂဏန်းတွေ ကူတွက်၊ စာမေးပွဲခန်းအောက်က တမော့မော့ စောင့်ခဲ့ကြရပါသည် ။

ကဲ ... အခုတော့ အဲဒီ ပကတိလေးဟာ အသက် နှစ်ဆယ်ကျော်၊ နှစ်ဆယ့်တစ် အတွင်းကိုပင် ချင်းနင်းဝင်ရောက်လာခဲ့ပြီ။ သူတို့ ရဲ့ အရိပ်ကြည့် ဖူးဖူးမှုတ် ဦးစားပေးခံလေး ပကတိဟာ အခုတော့ အိမ်မှာ သူတို့ သုံးဦးကို သားတွေလို အုပ်ချုပ်နေသော အိမ်ရှင်မကြီး ပကတိဖြစ်နေပြီ။

သူပဲ ကြောက်နေ လန့်နေရသည် ။ သူ့စကားပဲ ဦးထိပ်ပန်ဆင်နေရသည် ။ ကွယ်ရာမှာ ဘယ်လိုပဲ ညည်းညူ ညည်းညူ ရှေ့တင်ဆို ပကတိ

ကို ဘယ်သူမှ မလွန်ဆန်နိုင်ပါ။ သူတို့ အလွန်လည်း ချစ်ကြပါသည်။ ဒီ ပကတိကြောင့်ပဲ အသက်တွေ သုံးဆယ့်ခြောက် သုံးဆယ့်ခွန် ရှိတဲ့ အထိ သူတို့ သုံးယောက် လူပျိုကြီးတွေ ဖြစ်နေကြရတာပဲ မဟုတ်လား။

“တနင်္ဂနွေနေ့လေး ကိုးနာရီ၊ ဆယ်နာရီထိ အိပ်မလား စိတ်ကူးပါတယ်ကွာ”

မြတ်သူက သူ့အခန်းဝ ရောက်လာသော စိုင်းယော်ကို ရှုံ့မဲ့၍ လှမ်းပြောသည်။

“မဖြစ်ဘူးလေ၊ နံနက်ချိန်ခါ တေးသံမာကြီးက အရှိန်တက် လာပြီ”

နှစ်ယောက်သား အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာကာ ထမင်းစားခန်း ရှိရာ ဝင်လာကြပါသည်။ ထမင်းစားပွဲမှာ ကိုကိုမောင်နှင့် ပကတိ ထိုင်နေသည်။

“ကြာလိုက်တာ ... ဒီမှာ ဖြင့် အလုပ်တွေက အများကြီး”

ဝင်လိုက်သည် နှင့် ပကတိက နှုတ်ခမ်းကိုစုပွကာ လှမ်းအပြစ်တင်သည်။

“ခဏတစ်ဖြုတ်လေး အိပ်ပါရစေဦးလား၊ တစ်ခါတည်း အော်ဟစ်နေတာပဲ”

“အော်ရမှာ ပေါ့ ဦးစိုင်းရဲ့ ၊ ဦးကိုတောင် ဈေးက ပြန်ရောက်ပြီ ဟာကို ...”

“ပြန်ရောက်တော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ သူက သူ့ ဝီရိယနဲ့ သူပဲ၊ သူ့ ကိစ္စပဲဟာကို၊ သူ ဈေးသွားရမှာ ပေါ့၊ ဘာဆန်းလဲ၊ ငါတို့ ကိစ္စမှ မဟုတ်ဘဲ”

“အို ... ဘယ်သူ့ ကိစ္စဖြစ်ဖြစ် အားလုံး ဝိုင်းကူညီရမှာ ပေါ့၊ ဘယ်ရမ

လဲ၊ ကဲ ... ထိုင်လေ၊ ကော်ဖီသောက်၊ ဒီမှာ ... တိတိ ပြောစရာ ရှိတယ်”

“ဘာလဲဟာ ... စောစောစီးစီး”

“ဒီနေ့ လဆန်း တစ်ရက်နေ့လေ၊ တစ်လစာ အိမ်စရိတ် စာရင်းရှင်းပြမယ်၊ ထုံးစံအတိုင်းပဲဟာ ...”

“ဟာ ... တစ်ရက်နေ့တောင် ရောက်ပြီ၊ ပိုက်ဆံ ပေးရတော့မှာ ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ စာရင်းရှင်းပြီးရင် အခုလစာ အိမ်စရိတ်ပေးရမယ်၊ ကဲပါ ... ရှင်းပြမယ်၊ နားထောင်ပါ”

“အမယ်လေးဟာ ... ၊ စာရင်းတွေ ဖတ်မနေပါနဲ့ ၊ ဘယ်လောက်ကုန်တယ် ဘယ်လောက်ပိုတယ်၊ ဒါပဲပေါ့၊ ပြီးတာပဲ”

“ဪ ... ပိုမယ် အားကြီးကြီး ...၊ မပိုဘူး၊ ထပ်ပေးရမှာ သိလား ...”

“ဟင် ...၊ နင့်ဟာက တစ်လမှ ပိုတယ် မရှိဘူး”

“ဘယ်ပိုမလဲ၊ စားစရိတ် ဒီလောက်ကြီးတာ”

ပကတိက ဦးမြတ်ကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်ပါသည်။ ။

“ဆန်ဖိုး၊ ဆီဖိုး၊ ကြက်သွန်ဖိုး၊ အချိုမှုန့်ဖိုး၊ ဟင်းရန်ဖိုး၊ ကော်ဖီဖိုး၊ ပေါင်မုန့်ဖိုး ...”

“တော်ပြီ၊ တော်ပြီ၊ ပြော ... ဘယ်လောက်ကုန်လဲ ...”

“ဦးစိုင်း၊ သုံးသောင်း၊ ဦးမြတ်၊ သုံးသောင်း၊ ဦးကို၊ သုံးသောင်း၊ စုစုပေါင်း ကိုးသောင်းနော်၊ တစ်လအတွက် ကုန်ကျစရိတ် စုစုပေါင်းက ရှစ်သောင်း ကိုးထောင် ရှစ်ရာ ကိုးဆယ်၊ တစ်ရာတစ်ဆယ်ပဲ ပိုတယ်”

“လူ လေးယောက်၊ ထမင်းစရိတ်၊ ကော်ဖီစရိတ်၊ စားစရိတ်တင်ဟာ

ကိုးသောင်းကုန်တာတော့ ငါတို့ အသုံးများ တယ်ကွ၊ လျှော့စားမယ်ကွာ၊
နေ့တိုင်း အသားဟင်း မချက်နဲ့ ပေါ့”

စိုင်းယော်က ပကတိကို ခိုးကြည့် ခိုးကြည့်နှင့် စသည် ။

“ဦးစိုင်း စားနိုင်လို့ လား၊ ဟိုနေ့က ဝက်သားသုပ်စားတာကိုတောင်မှ
ဝက်သားက နည်းနည်းနဲ့ ဂေါ်ဖီ ကြက်သွန်၊ ခရမ်းချဉ်သီးနဲ့ ရောဖွထား
တာဆို ...၊ သူတို့ ပေးတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ လောက်အောင် ဈေးဖိုး ဟင်းရန် စီစဉ်
ရတာ ဘယ်လောက် ခေါင်းနောက်တယ် ထင်ထားလဲ၊ ဟင်း ...”

မြတ်သူက စာရင်းစာရွက်ကို ဆွဲကြည့်ရင်း ...

“ယုဇန ပလာဇာ ဈေးဝယ်ထွက်၊ ခြောက်ထောင့်ရှစ်ရာဆိုတာက
ဘာဟင်းလဲ”

“ဦးမြတ်နော် ...၊ ကိုယ့်တူမလေး အင်္ကျီနှစ်ထည်လေး ဝယ်မိတာကို
စကားထဲ ထည့်ပြောနေတယ်၊ သုံးထောင်တန် အင်္ကျီပဲ ဝယ်တာ ... သိ
လား”

စိုင်းယော်နှင့် ကိုကိုမောင်က ပြုံးစိ ပြုံးစိ ...။

“သနားဖို့ တောင် ကောင်းတယ်၊ ဆက်ဖတ်ရင် ထွက်လာဦးမှာ ”

မြတ်သူကလည်း တူမငယ်ကို ချစ်စနိုး စနေတာသာ။ သူတို့ သုံးဦး
လုံးဟာ ပကတိကို စေတနာ ပိုပြီးသားပါ။ လစဉ်လတိုင်း ပကတိကို
အင်္ကျီ၊ လုံချည်၊ ဖိနပ်၊ အိတ် စသည် ဖြင့် ပူဆာလျှင် ပူဆာသလို မပူဆာ
လျှင်လည်း ကောင်းနိုးရာရာ စေတနာအလျောက် ဝယ်ခြမ်းပေးနေကျပါ
။ သူတို့ သတ်သတ်စီ မုန့်ဖိုးပေးတာကလည်း ရှိပါသေးသည် ။

သူတို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်လုံးဟာလည်း ငွေရေးကြေးရေး တွက်
ကတ်သူတွေ မဟုတ်ကြပါ။ သုံးယောက်လုံးဟာလည်း အဆင်ပြေ ဝင်

ငွေကောင်းပါသည်။ ။ မြတ်သူနှင့် စိုင်းယော်က ကျောင်းအပြီး မကြာခင် မှာ ကတည်းက ငွေရင်း စပ်တူထည့်ကာ ပရိဘောဂဆိုင်တစ်ခု တည်ထောင်ခဲ့သည် မှာ ခုဆို များစွာ အောင်မြင်နာမည်ကျော်နေကာ အလုပ်ရုံတွေ၊ ဆိုင်ခွဲတွေ တိုးချဲ့ခဲ့ရပြီး နိုင်ငံခြားကိုပင် တင်ပို့ပေးနေရသည် အထိ အဆင်ပြေနေပါသည်။ ။

အဲဒီတုန်းက ငွေရင်းမထည့်နိုင်ခဲ့၍ ဤလုပ်ငန်းထဲ မပါခဲ့သော ကိုကိုမောင်ဟာလည်း နိုင်ငံခြားသားပိုင် ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်ဝင်ဖြစ်ခဲ့ပြီး လုပ်သက်နှင့်အတူ လစာပါ တဖြည်းဖြည်း ကောင်းလာခဲ့သည် မှာ ခုတော့ အက်ဖ်အီးစီနှင့် မက်လောက်သော လခကို စားနေရသူပါ။

ငွေကြေး ခြိုးခြံတွက်ချက်ရသူတွေလည်း မဟုတ်။ သုံးသောင်းဆိုသော ငွေဟာလည်း တစ်ရက် တစ်ထောင်သာ ကျတာ ...၊ ငွေ တစ်ထောင်နှင့် သူတို့ အပြင်မှာ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ထမင်းဟင်း နှစ်နပ်စားနိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ သို့သော် လကုန် စာရင်းရှင်းလျှင်တော့ ပကတိကိုပိုင်းစတတ်ကြမြဲ ထုံးစံတည်း။

“မိတာခက ဒီလ သုံးထောင်ကျော်နော်၊ ဦးကိုက ညကျ ရုံးအလုပ်တွေ ညဉ့်နက်အောင်လုပ်တာ၊ မီးကြီးက ညဉ့်နက်အထိ ဖွင့်တာ ... ဟွန်း ...”

“ခင်ဗျာ ...၊ ကျုပ် ညကျ အလုပ်လုပ်မိလို့ ငွေ ဘယ်လောက် ထပ်ထည့်ရပါမလဲ”

“ထည့်မနေနဲ့ ...၊ တိတိကိုပဲ တစ်ခုခု ဝယ်ပေးလိုက်”

“နင်က မိတာရုံးကြီးလား ... ဟား ... ဟား ...”

ပကတိကို မြတ်သူက ပင်တိုင် မုန့်ဖိုးပေးတာ ဖြစ်ပြီး ကျန် နှစ်ယော

ကံကလည်း တော်ကြာ ပေးလိုက်၊ ခဏနေ ပေးလိုက် ပေးမြဲပါပင်။ ပကတိဟာ ဦးလေးတွေဆီက လှည့်ပတ်မုန့်ဖိုးတောင်းနေတတ်ပေမယ့် ဟော့ရမ်းသုံးဖြုန်းလွန်းသူလေးတော့ မဟုတ်ပါ။ သူ့ဟာနှင့်သူ ဘဏ်မှ အကောင့်ထဲ ဖွင့်၍ ပင် စုထားလိုက်ပါသေးသည်။

ဦးလေးနှင့် ဦးလေး သူငယ်ချင်းတွေ လက်ပေါ် ကြီးပြင်းလာခဲ့ရပေမယ့် အရွယ်ရောက်စပြုသည် နှင့် ဟိုက ဒီက မေးမြန်း နည်းနာခံ သင်ယူကာ အချက်အပြုတ် မီးဖိုချောင်ကိစ္စကို သူ့ဟာသူ တတ်လာသည်။ သူ့ဟာသူ လုပ်ရင်းကိုင်ရင်း ကျွမ်းကျင်လာသည်။ ဦးလေးတွေ ပေးတဲ့ အိမ်စရိတ်ငွေထဲက သူ့ဖို့ ကျန်အောင်ပင် စစ်စစ်စီစီလုပ်လိုက်ပါသေးသည်။

။

“ကဲ ... ကဲ ... ပေး ... ပေး၊ တစ်ယောက် သုံးသောင်းပေး”

“ဟာ ... ကော်ဖီ သောက်တုန်း တန်းလန်းကြီးကို ဇွတ်တောင်းနေပြန်ပြီ၊ နောက်မှ ယူတော့ ဘာဖြစ်သွားမှာလဲ”

“ပြီးရော ...၊ ကော်ဖီ သောက်ပြီးရင် နည်းနည်း ကူကြရမှာ နော်၊ ဒီနေ့ ဟင်းချက်ဖို့ က အမည်များ တယ်”

“ဖိုးကိုကို ခိုင်းပေါ့”

“ဦးကို ခုပဲ ဈေးသွားဝယ်လာခဲ့ပြီးပြီလေ၊ ဒီမှာ အားလုံး အသင့်၊ ချက်တာတော့ နည်းနည်း ကူချက်ကြပေါ့၊ ဦးကို ကိစ္စပေမယ့် အားလုံး ကူရမှာပဲ”

“သူ ... အဲဒီရည်းစား ဖြူဇာနဲ့ ယူတော့ ငါတို့ ပါကူပြီး ယူလို့ ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သူ့ရည်းစားကျွေးဖို့ ကျ ကူချက်ရမှာလား”

“ဟာ ... ဦးစိုင်းနော်၊ ဒီလို ပြောစရာလား ...၊ ကဲလေ ... ကဲ ... ကဲ

...”

ပကတိက စိုင်းယော်ကို တအုံးအုံးမြည်အောင် ပြေး၍ ထုနှက်ပစ်လိုက်ပါသည်။ ။

“ဦးကို ... မှာ လိုက်တာတွေ အကုန် အတိအကျ ဝယ်ခဲ့ရဲ့ လား”

“ဟိုလေ ... ဟိုဒင်း ... ဟိုဒင်း ...”

“ဘာလဲ ... တချို့က မရဘူးလား”

“မရတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ညည်းရေးပေးလိုက်တဲ့ ဈေးစာရင်းစာရွက် ကျပျောက်သွားလို့ ... အဲဒါ ...”

“ဟင် ...”

ပကတိက ခါးထောက်လိုက်၍ ဦးကိုမှာ အပြစ်ရှိသူပီပီ ရယ်ကျဲကျဲလေး လုပ်နေပါသည်။ ။

“ဒါဖြင့် ... လုံးဝ အလွဲတွေ ဝယ် လာပြီပေါ့၊ ဘာတွေ ဝယ်လာလဲ၊ ဒုက္ခပါပဲ ...၊ တိတိ သေချာ ဟင်းစီစဉ်ပြီး မှာ လိုက်တဲ့ ဟာကို ...၊ ဟာ ... ကြည့်ဦး၊ ဘဲဥ ကြက်ဥတွေ နင်းကန် ဝယ်လာတယ်၊ ရေခဲသေတ္တာထဲ ရှိသားနဲ့ ၊ မှာ လည်း မမှာ ဘဲနဲ့ ...၊ ဟာ ... ဝက်သားကိုလည်း ပေါင်သားကို ချပ်ပြားကြီးတွေ လှီးဖို့ အတုံး လေးထောင့်ရအောင် ဝယ်ခဲ့ပါ မှာ လိုက်တာကို သုံးထပ်သားတွေ ပါလာတယ်၊ ဒီ ... ငါးသလောက်ကြီးက ကော ဘယ်သူ မှာ လို့ တုံး၊ ဒါတွေက ဘာတွေလဲ၊ ဝက်မြီးတွေ၊ ဝက်ခေါင်းသားတွေ ဘာလုပ်ဖို့ လဲ”

“ဒါတွေက ချက်လိုက်ရင် စားကောင်းတယ်ဟ”

“စားကောင်းကောင်း ၊ မကောင်းကောင်း ဧည့်သည် ဖိတ်ကျွေးဖို့ ကျ

တော့ ဟင်း အမည်ကောင်းမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဈေးပေါတာတွေ ချက်ကျွေးသလို ဖြစ်နေမှာ ပေါ့၊ စိတ်ညစ်လိုက်တာ၊ ဒါတွေ ဘယ်လိုစပ်ဟပ် ချက်မှာလဲ ဦးကိုရဲ့ ၊ ဒီမှာ လည်း ... ဒီ ဒန့်သလွန် ရွက်က ဘာလုပ်ဖို့ တုံး ... ကျွတ် ...”

“ဟင်းခါးလေး ...”

“ဘာ ဟင်းခါးလေးလဲ ...၊ ဘယ် မီးနေသည် သောက်ဖို့ လဲ၊ ကျွတ် ... တော်ပြီကွာ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် စီစဉ်ပြီး ချက်ကြတော့၊ တိတိ လုံးဝ မချက်ပေးတော့ဘူး၊ တစ်ခါတည်းကိုမှ ... စာရွက်က ကျပျောက်သေးတယ်၊ မျက်စိထဲ တွေ့တာတွေ ဝယ်ချလာတာ၊ ဘယ်လို ရောစပ်ချက်ရမှာ လဲ ... တော်ပြီ”

ပကတိ ခြေကို ဆောင့်ကာ အိမ်ရှေ့ခန်း ထွက်သွားလေပြီ။ ကိုကိုမောင်မှာ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ခေါင်းကုတ်လျက်သား။

“အေးလေ ... မင်းကလည်း မင်းမို့ ဈေးသွားရင် ဒီတိုင်းပဲ၊ အမြဲပဲ ဈေးစာရင်း စာရွက် ကျပျောက်တယ်”

“ငါလည်း အမှိုက်ထင်ပြီး လုံးခြေလွင့်ပစ်လိုက်မိတာကွ၊ ဒီနေ့ဆို လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လျှောက်ပြီး စက္ကူစုတ်လုံးတောင် ပြန်ရှာပါသေးတယ်”

“အမြဲပဲ၊ တိတိ စိတ်ကောက်တာ နည်းသေးတယ်၊ မင်းဟာတွေ ကြည့်ဦး၊ ဘယ်လိုချက်မှာ လဲ”

ကိုကိုမောင်မှာ သူ့ကို ဝိုင်းပြောနေကြသော မြတ်သူနှင့် စိုင်းယော်ကို ဘာမှ မချေပနိုင်ပါ။ စာရင်းပျောက်သွားတော့ သူလည်း တကယ်ပဲ မျက်စိရှေ့ တွေ့တာတွေ ကောက်ကောက်ဝယ်လာတာပါပင်။

“ငါးကိုချည်းပဲ ... ငါးသလောက်က တစ်မျိုး၊ ဟောဒီမှာ ငါးခူက တစ်မျိုး၊ တော်တော် ကြောင်တဲ့ ကောင်၊ ကောင်မလေးမှာ ညက သေချာစဉ်းစားပြီး စီစဉ်ချရေးထားတာ၊ အခု ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အေးကွာ ... ဒါပေမဲ့ မချက်လို့ လည်း မဖြစ်တော့ဘူးကွာ၊ ဆယ့်တစ်နာရီခွဲမှာ ဖြူဇာက ရောက်လာမှာ ၊ ချက်မှာ ပြုတ်မှာ နဲ့ ... လုပ်ပါဦးကွာ ၊ ငတ်မကို ဝိုင်းချောကြပါဦး”

“မင်း သွားချောပါလား ... ကိုယ့်ဟာကိုယ်”

“လာပါကွာ၊ မင်းတို့ လည်း လိုက်ခဲ့ပါ၊ ဒီဟာမလေးက ကောက်ပြီဆိုရင် ကွေးနေတာ”

တကယ်တော့ သူတို့ တစ်တွေဟာ ဦးမြတ်သူ၊ ဦးကိုကိုမောင်၊ ဦးစိုင်းယော်ရယ်လို့ လူတွေ တလေးတစား ဦးတပ်ခေါ်နေရသည့် အသက်အရွယ် ဂုဏ်ဒြပ်တို့ နှင့်ပင် ...။ သို့ပေမဲ့ ပကတိနှင့် ပတ်သက်လျှင်တော့ သူတို့ မှာ ဂုဏ်တွေ၊ ဒြပ်တွေ သိက္ခာတွေရယ်လို့ မရှိ။ လူကြီးကြီးတွေလို ခပ်တည်တည်ကြီးတွေလည်း လုပ်နေလို့ မရ။

အသက် လေးဆယ်နားနီးကြီးတွေတန်မဲ့နှင့် ကလေးမ၊ပေါက်စနထံမှာ ရူးပေါပေါကြီးတွေလည်း ဖြစ်လားဖြစ်ဖူးရဲ့ ။ ဒင်းကိုပဲ ချစ်ကြောက်ရိုသေနေကြရသည် ။ မြတ်သူက မနေနိုင်တော့ပဲ ...

“တိတိ ... ယဲ့ ... တိတိ”

“ဘာတုံး ဦးမြတ်”

“ရှင်လေး ... ဘာလေး ထူးစမ်း၊ ဆတ်တောက်တောက်နဲ့ ၊ ကောင်မလေးနော် ...၊ လာစမ်း၊ ဒါ စိတ်တိုစရာလား၊ နင် စီစဉ်ချက်မပေးရင် ဘယ်သူ ချက်ပေးမလဲ၊ လာစမ်းပါဟာ ...”

“တလွဲကြီးတွေကို ဘယ်လိုချက်ရမှာ လဲ၊ အဲဒီ ဦးကိုက အမြဲ အဲဒီလို ပဲ၊ တစ်ခုခု မှာ ရင် အမြဲ တလွဲ”

“ဘယ်သူက လွဲချင်ပါ့မလဲ၊ သူ့ ရည်းစားကို ထမင်းဖိတ်ကျွေးမယ့် ကိစ္စ ပိုတောင် မလွဲချင်ဦးမယ်၊ ကျပျောက်တာ ဘာတတ်နိုင်မှာ လဲ”

“မသိဘူး၊ သူများကတော့ သူ မျက်နှာရအောင် ကောင်းကောင်းလေး လက်စွမ်းပြ ချက်ပေးပါ့မယ်လို့ အကျ စီစဉ်ထားတာ၊ ဒါတွေ မချက်တတ်ဘူး”

ဦးကိုခမျာ ပကတိအနား အပြေးလေး လှမ်းလာကာ ...

“ငါ ခုချက်ချင်း ဈေးတစ်ခေါက် ပြန်သွားပါ့မယ် တိတိရာ ...၊ ပြန်ရေးပေးလေ နော် ...၊ ငါ့တူမလေးက လိမ္မာပါတယ်၊ စာရင်း အသစ်ထပ် လုပ်လိုက်ပါဟာ ... နော်”

“အသစ် ထပ်ရေးဖို့ က မေ့ မကျန်အောင် ပြန်စဉ်းစားရဦးမှာ ၊ ဆယ့်တစ်နာရီခွဲ ဘယ်လိုပြီးမှာ လဲ”

“နည်းနည်းပါးပါး နောက်ကျလည်း ရပါတယ် တိတိရယ်၊ လိမ္မာပါတယ် နော်၊ ဦးကို အခု တစ်ခေါက်ထပ်ပြေးလိုက်မယ်၊ တိတိ လိုချင်တာ ဝယ်ပေးပါ့မယ်ကွာ နော် ...”

ပကတိ ခပ်တည်တည်လုပ်နေဆဲ ...။ သို့ပေမဲ့ စိတ်ထဲက တကယ် စိတ်တိုတာမဟုတ်၍ ဦးကို ပုံစံကြီးကို ရယ်ချင်နေပါသည် ။

“ငါလည်း တစ်ခု ဝယ်ပေးပါ့မယ်၊ ကဲ ... ရေးစမ်းပါဟာ ...”

“တကယ်နော် ဦးမြတ် ...၊ ဦးစိုင်းကကော ... ”

“အေးပါဟာ ... ငါရောပဲ၊ နင် သုံးခုရမယ်၊ ကြိုက်တာ သုံးခု စဉ်းစား

ပေတော့”

“ပေး ... ဘောလ်ပဲန်၊ ပေး ... စာရွက်၊ ဟွန်း ...”

ဦးကိုက စာရွက်နှင့် ဘောလ်ပဲန် ကမန်းကတန်း ရှာလာသည်။ ။

“ဦးစိုင်းက ဝက်နံရိုးပြုတ်ပြီး ဦးမြတ် ငရုတ်သီးထောင်းထားပေး၊ တစ်ခါတည်း ဝုန်းခိုင်းကြပြီး လျှာထွက်အောင် ချက်ရတော့မယ်”

စိုင်းယော်နှင့် မြတ်သူက ပကတိကို မျက်စောင်းကြီးတွေ ကျိတ်ထိုးကာ မျက်နှာကိုလည်း မရှုံ့တွရဲပဲ တဟဲဟဲ အချို့ သွေးထားကြရလေသည်။ ။

*

တက္ကသိုလ်တုန်းကတော့ ရည်းစားယောင်ယောင် ဘာယောင်ယောင်လေးတွေ ကိုယ်စီ ရှိခဲ့ဖူးပါရဲ့။ ။ ပကတိ မိဘတွေ ဆုံးသည့်နှစ်ကစပြီး ပကတိ လောက်လောက်လားလား ဖြစ်လာသည့်နောက် ခြောက်နှစ် ခုနစ်နှစ်ထိ သူတို့ မှာ ရည်းစားဆိုတာ စိတ်ဝင်စားချိန် မရှိကြတော့တာပါ။

ကိုယ့်စီးပွားရေး ကိုယ့်ဝင်ငွေအတွက် အလုပ်တွေကလည်း တစ်ဖက်မို့ ရည်းစားထားဖို့ ပြန်လည် စိတ်ကူးရလာကြသည့်တိုင်အောင် အချိန်က မရ။ ပကတိ အပျိုပေါက်ကလေး ဖြစ်လာတဲ့ အခါ ချစ်စဖွယ် နုနယ်တင့်တယ်လှတဲ့ ဒီတူမလေးကို တိုတိုထွာထွာ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရတာကလည်း တစ်ဖက်။

ကိုးတန်း ဆယ်တန်း အရွယ်လောက်မှာ စိတ်ကစားကာ အမှားအယွင်းတစ်စုံတစ်ရာ ကြုံကြုံကပ်မိမှာ စိုး၍ မျက်ခြည်ပြတ်ကို မခံနိုင်ဘဲ ဘီလူးကြီး သုံးကောင်လို နတ်ပန်းအာသာဝတီနွယ်ကလေးကို မျက်စိဒေါက်ထောက်ခဲ့ရပါသေးသည်။ ။ ဆယ်တန်းဆိုတော့လည်း ဆယ်တန်းမို့

တစ်နှစ်တည်း အမှတ်ကောင်းကောင်း နှင့် အောင်မြင်ပါစေတော့ရယ်
လို့ လိုလေသေးမရှိ ဖြည့်ဆည်း ကူညီကြရပြန်သည်။ ။

ပကတိ ဆယ်တန်းအောင်သွားတဲ့ အချိန်မှာ သူတို့ အသက်တွေက
သုံးဆယ်ကျော်ပြီးနေခဲ့ပြီ။ ဒီအချိန်ကျမှ တော့ ရူးရူးမူးမူး ရည်းစားထား
လိုစိတ်မျိုးလည်း မရှိတော့ပေ။ ဦးလေးရင်းဖြစ်တဲ့ မြတ်သူ တစ်ယောက်
ကတော့ ပကတိကြောင့် မိန်းမယူဖို့ ပင် စိတ်ကူးမရှိလှတော့တာ။

စိုင်းယော်ကတော့ မိဘရပ်ထံမှာ လူကြီးတွေ လက်ဆက်ပေးစားလို
သော ဇနီးလောင်းတစ်ယောက် ရှိခဲ့ပါသည်။ ။ ကြိုက်တယ်လည်း မဟု
တ်၊ မကြိုက်ဘူးလည်း မဟုတ်ဘဲ အလုပ်က ရန်ကုန်မှာ အောင်မြင်နေ
ရာ သီပေါကို နှစ်နှစ်တစ်ခေါက်လောက် အနိုင်နိုင် ပြန်ဖြစ်ခဲ့တာပင်။

ဟိုရောက်လျှင်လည်း ဇနီးလောင်းကို ဘာမှ အာမခံချက် မည်မည်ရ
ရ သတ်မှတ်မပေးနိုင်ခဲ့ဘဲ တက်သုတ်ရိုက် ပြန်လာတတ်တာပင်။ ရိုး
သားအေးချမ်းကာ မိဘ အစီအမံပဲ နာခံမည့်
ရှမ်းပျိုဖြူကလေးဟာလည်း ခုတော့ အပျိုကြီး စာရင်းထဲ ချင်းနင်းဝင်
ရောက်နေခဲ့ပြီ။ စိုင်းယော်က အချိန် တစ်ဆွဲတည်း ဆွဲနေမိကာ
ဘာကြောင့်ဆိုသည့် အကြောင်းပြချက်တော့ဖြင့် မည်မည်ရရ မရှိပေ။

ဒီ ဦးလေး သုံးယောက်၊ တူမတစ်ယောက် ဘဝကလေးထဲမှာ ပဲ ပျော်
ပိုက်နေမိတာ။ အိမ်က လူကြီးတွေ တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်မရှည်ကာ ကြိမ်း
မောင်းဆဲဆိုစာ ပေးပို့လျှင်လည်း တဟဲဟဲနှင့်ပဲ ယတိပြတ် ဘာအကြော
င်းမှ မပြန်။

မြတ်သူကဲ့သို့ပဲ လူပျိုကြီး လုပ်တော့မည့်စတိုင်နှင့် နေလာခဲ့သော ကို
ကိုမောင်မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ လွန်ခဲ့သည့် လပိုင်းတွေကမှ ချစ်သူတစ်ယောက်
ရခဲ့ပါသည်။ ။ သူတို့ ရုံးကို အသစ်ရောက်လာသည့် အသက် နှစ်ဆယ့်

ကိုးနှစ် အပျိုကြီး မဖြစ်တတ် ဖြူဖြူဇာ ဆိုသည့် မိန်းမချောကလေးနှင့် တည်း။

ဖူးစာ ပါလာတော့လည်း တကူးတက ရည်ရွယ်ရှာဖွေတာ မဟုတ်ဘဲ စမြင်ကတည်းက စိတ်ဝင်စားမိကာ မကြာခင် ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ရတာပင်။ ဤတစ်ကြိမ်သာ ဟုတ်တိပတ်တိ ရည်းစားရှိသွားသော လူပျိုကြီး ဦးကိုကိုမောင်မှာ ဒီကနေ့တော့ ဖြူဇာကို သူငယ်ချင်းတွေနှင့်ကော ပကတိနှင့်ပါ မိတ်ဆက် တွေ့ဆုံပေးဖို့ ထမင်းစားဖိတ်ထားခဲ့တာ။

အိမ်ရှိ လူကုန် ချွေးတလုံးလုံးနှင့် ချာလပတ်ရမ်းအောင် တက်ညီလက်ညီ ဝိုင်းဝန်းချက်ပြုတ်လိုက်ပြီးသော အချိန်ဟာ ဆယ့်တစ်နာရီခွဲတိတိပင်။ ကိုယ့်အခန်း ကိုယ်ဝင် ရေမိုးချိုးကြပြီး ကိုကိုမောင် အရင်ဆုံး အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းပြန်ရောက်လာခိုက် အိမ်ရှေ့က ဘဲလ်မြည်သံကလည်း ကွက်တိပင်။

အမိုးမပါသော ဆန်နီပစ်ကပ်ကားကလေးကို ကိုယ်တိုင်မောင်းကာ ဖြူဖြူဇာ ရောက်လာတာပင် ဖြစ်သည် ။

“ဖြူဇာ လာ ... အတော်ပဲ၊ ကိုယ်တို့ လည်း ခုပဲ ချက်ပြုတ်ပြီးလို့ ရေမိုးချိုးပြီးတယ်၊ ဖိုးစိုင်းရေ၊ ဖိုးမြတ်ရေ ဒီမှာ ဧည့်သည် လာပြီဟေ့”

ဖြူဇာက ဧည့်ခန်းထဲက ဆက်တီတစ်ခုမှာ အပြုံးလေးနှင့် ဣန္ဒြေရရ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည် ။ ကိုကိုမောင်ဟာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အိမ်မှ အတူနေပြီး ပိုက်ဆံစုထည့် စားသောက်ကြတာ သိသော်လည်း ထိုသူငယ်ချင်းတွေနှင့် မဆုံဖူးသေး၍ ဖြူဇာက စိတ်ဝင်တစားရှိပါသည် ။

အိမ်ရှင် သူငယ်ချင်းထံမှာ တူမကလေးတစ်ယောက်ရှိတာလည်း ကိုကိုမောင်စကားတွေထဲက ဖြူဇာ သိပြီးသား။

“ကိုမောင်တို့ က ဧည့်သည် ကြီးလို တဆောင်တယောင်တွေ သိပ်ချက်ထားတာလား၊ အိမ်လည်လာတုန်း ကြုံကြိုက်တဲ့ ထမင်းပွဲမျိုးပဲ ဖြစ်ပါစေလို့ ဖြူဇာ ပြောသားနဲ့ ကိုမောင်ရယ်”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ ဖြူဇာ လာလည်မယ်ဆိုတာနဲ့ အိမ်မှာ ရှိတဲ့ လူအားလုံးက တက်ကြွနေတာ၊ တားလည်း ရမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ချက်ကြမှာပဲ၊ မနက်က ကိုယ်ဈေးဝယ်တာ ဈေးစာရင်း ပျောက်လို့ တလွဲတွေ ဝယ်လာမိတာနဲ့ နောက်တစ်ခေါက် ထပ်သွားရလို့ ချက်တာ ပြုတ်တာ ခုမှ ပြီးတာလေ၊ အဆူခံလိုက်ရတာလည်း မပြောပါနဲ့ တော့”

“ဘယ်သူက ဆူတာလဲ ကိုမောင်ရယ်”

“ဘယ်သူရှိမလဲ၊ ဟိုဟာမလေးပေါ့၊ တိတိပေါ့၊ သူက လက်စွမ်းပြချင်တာ တခမ်းတနားကို ဟင်းမယ်စပ်ပြီး စီစဉ်ထားတာ”

“တိတိက ချက်ပြုတ်တတ်လား”

“အမလေး ... ကလေးပေမယ့် မခေဘူး၊ ဖြူဇာ စားရင် တွေ့မှာ ပါ”

ကလေး ... ကလေး ဆိုပြီး ကိုမောင့်ပါးစပ်မှ တဖွဖွ ကြားဖူးသော ပကတိဆိုသည့် ကလေးမငယ်ကိုလည်း ဖြူဇာက တွေ့ဖူးချင်နေပါသည်။ သူတို့ တစ်တွေဟာ ဒီကလေးတစ်ယောက်အတွက် လူပျိုကြီးတွေဖြစ်ခါနီးတဲတဲ ဖြစ်ခဲ့ကြတာတဲ့ ။ ဦးမြတ်သူဆိုလျှင် လူပျိုကြီးပဲ ဖြစ်တော့မည့်ပုံပဲတဲ့ ။

ဖြူဖြူဇာသည် အေးဆေးသော်လည်း ထက်မြက်သည့် မိန်းကလေးမျိုးဖြစ်ကာ သူမဘဝမှာ ဦးကိုကိုမောင်ဟာ ချစ်ဦးသူပင်။ နှလုံးသားကိုရော၊ ဦးနှောက်ကိုရော အသုံးပြုပြီး သူမက ရွေးချယ်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါသည်။ ။

“ဦးမြတ်၊ ဦးစိုင်း၊ ဦးကိုရေ ... ဘယ်သူအားပြီလဲဗျို့”

အောက်ထပ်အခန်းတစ်ခန်းဆီက ကုန်းဟစ်လိုက်သံကြီးက ကျယ်
ကျယ်လွင့်လွင့် ထွက်ပေါ်လာ၍ ဖြူဇာ လန့်သွားရသလို ကိုကိုမောင်မှာ
လည်း ထိုင်နေရာက ဆတ်ခနဲ ထရပ်ကာ ...။

“ဖိုးစိုင်းနဲ့ ဖိုးမြတ် ရေချိုးတာ ဆင်းမလာသေးဘူးဟာ တိတိ”

“ဒါဖြင့် ဦးကို ... လာ”

ချက်ချင်း ပြန်အော်သံ ထွက်လာပါသည်။

“ဘာလုပ်ဖို့ လဲ”

“ဒီမှာ တိတိ ခေါင်းလျှော်ထားတယ်၊ ခေါင်းလာသုတ်ပေး”

ဖြူဇာက ကိုကိုမောင်ကို ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ ကိုကိုမောင်က ခေါင်းကို ကုတ်ကာ ရည်းစားကို ဧည့်ခန်းထဲ ထားရစ်ခဲ့ရမည့်အတွက် ကျွတ်ခနဲ စုတ်သပ်ကာ လူကတော့ မလှမ်းမကမ်းက တံခါးပွင့်ဟနေသော အခန်းထဲ လျှောက်ဝင်သွားပါသည်။

“ဦးကို လာပါ၊ ခေါင်းသုတ်ပေးပါ”

“ကိုယ့်ဟာကိုယ် သုတ်တာ မဟုတ်ဘူး ဟာ”

“အမယ် ... သူ့အတွက်ကျ ချက်ပြုတ်ပေးရတယ်”

“အပြင်မှာ ဖြူဇာတောင် ရောက်နေပြီဟ”

“ဟာ ... ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် အပြင်မှာ ပဲ စကားပြောရင်း လာသုတ်ပေး၊ လာ ... လာ”

အသံတွေ ကြားနေရ၍ ဖြူဇာသည် ထိုအခန်းဘက် ကြည့်ကာ၊ အာရုံစိုက်နေမိဆဲ အခန်းထဲမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက် အရင်ထွက်လာပါသ

ည် ။ ကိုကိုမောင့်နှုတ်က တိတိလေး ... ကလေးလေး တူမလေးနှင့် အကြိမ်ကြိမ် ကြားဖူးသော်လည်း အသက်အရွယ် အပိုင်းအခြားကိုတော့ သူကလည်း စကားမစပ်၊ ကိုယ်ကလည်း မမေးမိခဲ့ရာ ဖြူဇောစိတ်ထဲ တိတိဆိုသည့် မိန်းကလေးကို ဆယ့်နှစ်နှစ်၊ ဆယ့်သုံးနှစ်လောက် မျှော်လင့် ထင်မြင်ထားခဲ့မိပါသည် ။

ထင်ထားမိအောင်လည်း ကိုကိုမောင့်စကားတွေက ကလေးငယ် လေးကို ချစ်စနိုးသည့် အဓိပ္ပာယ်မျိုး သက်ရောက်ခဲ့သည် ။ ခုတော့ ဘွား ခနဲ တွေ့လိုက်ရသည် မှာ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ဖြူသွယ်ကြော့ရှင်းကလေးနှင့် မျက်နှာကလေးကလည်း လှလွန်းအားကြီးသော အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် ရွယ် အပျိုကြီးဖားဖား တစ်ယောက်ပါလား။

ထိုအပျိုဖားဖားကြီးနောက်မှ မျက်နှာသုတ်ပဝါကိုင်ကာ လိုက်ပါလာ သော ကိုကိုမောင့်အသွင်မှာ ဖြူဇောမျက်စိထဲ လုံးဝ ကြည့်လို့ မကောင်းပါ ။

“အန်တီရောက်နေပြီကိုး၊ တိတိတို့ ခုမှ ရေချိုးကြတာ၊ ရောက်နေမှန်းတောင် မသိလိုက်ဘူး၊ ဟီး ...”

ဖြူဇာသည် အသက်နှစ်ဆယ့်ကိုးနှစ်ရှိသော်လည်း အပျိုတစ်ယောက် သာ ဖြစ်သေး၍ သူ့ကို နှစ်ဆယ်ကျော်မိန်းမပျိုက အန်တီခေါ်လိုက်တာ ကို နားထဲခါးကာ မနှစ်မမြို့ ဖြစ်သွားပါသည် ။ သူက ဘယ်လောက်ငယ် နေလို့ လဲ။ ကိုယ့်ထက် နည်းနည်းအသက်ကြီးသည့် မိန်းမကို အန်တီခေါ်စရာလား။

ရုတ်တရက် ပြန်မနှုတ်ဆက်နိုင်၊ မပြုံးနိုင်ဘဲ ဖြူဇာက ပကတိကိုပဲ ငေးစိုက်ကြည့်နေလိုက်မိပါသည် ။ ပကတိက ဖြူဇာနှင့် မျက်နှာချင်းဆို င်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ နောက်ဘက်ကို မော့လှန်နဲ့ဆိုကြည့်ရင်း ...။

“ဦးကို နောက်ကနေ သုတ်ပေးနော်၊ ဟဲဟဲ ...”

တကယ်တမ်းဆို အရပ်မြင့်မြင့် ပကတိဟာ ဖြူဇောထက်ပင် လူကောင်ထွားနေပါသည်။ ဒါကြီးက သူ့ချစ်သူ ကိုကိုမောင်ကို ခေါင်းက ဆံပင်သုတ်ခိုင်းနေတဲ့ အခါ ဖြူဇာသည် မပြီးနိုင်အောင် အတော် ကသိကအောက် ဖြစ်မိသည်။ ပကတိကိုလည်း မြင်မြင်ချင်း၌ပင် မကြည်မသာ ဖြစ်သွားရပါပြီ။

သူမရဲ့ ချစ်သူ ဦးကိုကိုမောင်ကို ကြည့်လိုက်သည့်အခါမှာ လည်း ကိုကိုမောင်ဟာ မျက်နှာကိုတော့ ရှုံ့ထားပြီး လက်တွေကတော့ ကောင်မလေးရဲ့ ဆံပင်တွေကို နောက်ဘက်မှ ဆွဲယူကာ မျက်နှာသုတ်ပဝါနှင့် တဖြတ်ဖြတ် ပွတ်သုတ်နေတော့ပြီ။

“ဦးကိုပေါ့ ... မနက်ကလေ တိတိ ရေးပေးတဲ့ ဈေးစာရင်းကို ချဖျောက်ပစ်ပြီး ဝယ်ချင်တာတွေ တွေ့ကရာ တလွဲလျှောက်ဝယ်လာတယ် သိလား၊ တိတိက စိတ်တိုပြီး မချက်ပေးတော့ဘူး ပြောတော့ မျက်နှာလေးကို ငယ်လို့ ဟီဟီ ...”

ဖြူဇာသည် ပကတိကို အထူးတဆန်း စိုက်ကြည့်နေမိဆဲပင်။ မျက်နှာကိုတော့ နည်းနည်းကလေး မရရအောင် ဖြစ်ညှစ်ပြီးရိပ် ဆင်ထားရသည်။ သို့သော် ရင်ထဲ၌ မဲ့၍ ပင်နေမိပါသည်။

တစ်အချက်က ... ပကတိဟာ ကိုကိုမောင် ကလေးလို ချစ်စနိုး ပြောဆိုနေသလောက် ကလေးမဟုတ်တော့ဘဲ အပျိုဖားဖားဖြစ်နေတာ။

နှစ်အချက်က ... ပကတိဟာ အင်မတိအင်မတန် လှပနုထွတ်သည့် အပျိုမလှလှကလေး ဖြစ်နေတာ။

သုံးအချက်က ... ထိုအပျိုမကလေးဟာ ဦးမြတ်သူရဲ့ တူမသာဖြစ်ပြီး

ကိုကိုမောင်တို့ နှင့်တော့ ဘာမှ မတော်စပ်ဘဲ တစ်အိမ်တည်း ကာလကြာရှည်နေနေကြတာ။

လေးအချက်က ... ထိုမိန်းကလေးကို သူတို့ အားလုံး အတော်ဂရုတစိုက် တမြတ်တနိုး ချစ်ကြမှန်း သိခွင့်ရနေတာ။

ငါးအချက်က ... ထိုမိန်းကလေးဟာ ဖြူဇောချစ်သူ ကိုကိုမောင်ကို ခေါင်းသုတ်ခိုင်းတဲ့ အထိ ရင်းနှီးနိုင်စားထားတာ။

ဒါတွေကို အချိန်ပိုင်း တစ်ခဏအတွင်း တဖြတ်ဖြတ် ခြုံငုံတွေးကာ မကျေမနပ် မနှစ်မမြို့ ဖြစ်လာပါသည် ။ ကိုကိုမောင်ကဖြင့် ဝတ္တရား ကျေမဆန်ပဲ ပကတိ ဆံပင်လေးကို လက်နှင့် စုကိုင်ကြည့်လိုက်၊ မခြောက်သေး၍ ဆက်သုတ်ပေးနေလိုက်၊ မျက်စိရှေ့၌ပင် တယုတယ ပြုစုနေတာ။

ကွယ်ရာမှာ ဆို ဘယ်လိုနေမှာ ပါလိမ့်။ ဒီလို သွေးမတော် သားမစပ် အပျိုဖားဖားတစ်ယောက်ရဲ့ ဆံပင်ကို သုတ်ပေးနေတာအတွက် ရှေ့မှောက်မှာ ငုတ်တုတ်ရှိနေသော ချစ်သူ မိန်းကလေးက ကြိုက်မှ ကြိုက်ပုံမလားလို့ တစိုးတစိတွေးမိပုံမရဘဲ ကိုကိုမောင်သည် သူ သုတ်နေသော ဆံပင်၌ပင် အကြီးအကျယ် စိတ်ဝင်စားမှု နှစ်မြှုပ်ထားပါသည် ။

“အား ... ဦးကိုက ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါ၊ မြန်မြန်ပြီးချင်ဇောနဲ့ စိတ်ကို မရှည်ဘူး၊ ခေါင်းတောင်မူးတယ်”

“ဖြည်းဖြည်း လုပ်တာပဲဟာ၊ ကျီကိုတိုက်လိုက်ရမှ ”

“ဟော ... ဦးမြတ်တို့ ပြီးပြီ၊ ဆင်း လာပြီ”

ပကတိက လှေကားဆီ လှမ်းမြင်နေရ၍ ကလေးလို အော်ဟစ်ပြောလိုက်ပြန်သည် ။

“ဒီမှာ အန်တီဖြူဇာ ရောက်နေပြီ”

မြတ်သူနှင့် စိုင်းယော် နှစ်ယောက်လုံးသည် ဖြူဇာနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင် ဖြစ်နေသော ပကတိ ထိုင်သည့် နှစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာမှာ ပဲ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြပါသည်။ ။ မြတ်သူက ပကတိနှင့် ကပ်လျက် စိုင်းယော်က မြတ်သူဘေးမှာ။ ။

“ဦးစိုင်း တိတိအခန်းထဲက မှန်တင်ခုံမှာ ဘရပ်ရှ်ဘီးယူပေးပါနော်၊ ဦးစိုင်းက လိမ္မာပါတယ်”

“ထိုင် မထိုင်ရသေးဘူး၊ ခိုင်းပြီ”

စိုင်းယော်က နှုတ်မှ စူပူလိုက်သော်လည်း ချက်ချင်းပဲ ထကာ ဘရပ်ရှ်ဘီးကို သွားယူလာပါသည်။ ။ ဖြူဇာသည် ယောက်ျားသုံးယောက်နှင့် သူတို့ အလယ်က မိန်းမပျိုကို ငေး၍ သာ ဆက်ကြည့်နေမိသည်။ ။ သေချာပါတယ်။ ဒီလူသုံးယောက်ဟာ ပကတိရဲ့ ဗိုလ်ကျစိုးမိုးနိုင်စားမှုကို လိုလိုချင်ချင် ပျော်ပျော်ကြီး ခံယူနေကြတဲ့ သူတွေပါ။

“ဖြူဇာ ဒါကမြတ်သူ၊ သူ့ဦးလေးပေါ့၊ ဒါက စိုင်းယော်တဲ့ ”

မြတ်သူနှင့် စိုင်းယော်က ပြုံးနေသည်။ ။ သူငယ်ချင်းရဲ့ ချစ်သူကို ဘယ်လို ဧည့်ခံစကား ပြောရမည်မသိသော ရိုးအေးရှိုးတိုးရှုန်တန်န့် ဖြစ်မှုမျိုးတွေနှင့်ပင်။ ဖြူဇာကလည်း ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြရပါသည်။ ။

“ဖိုးကို ပြောပြောနေလို့ ကြားတော့ ကြားဖူးနေပါတယ်”

“ဟားဟား ... ဦးစိုင်း ဧည့်ခံစကားပြောပုံကလည်း စက်ရပ်ကြီး စကားပြောတာ ကျနေတာပဲ၊ ဣန္ဒြေကြီးနဲ့ တော့”

“ဟဲ့ ... ဒီလို မပြောလို့ ဘယ်လိုပြောရမလဲ”

“ခါတိုင်းပြောနေတဲ့ အသံပြကြီးနဲ့ ပဲ ပြောပေါ့၊ ဘာလို့ အသံကို ရှိုးထုတ်နေလဲ”

“ဟာ ... ဒီကောင်မလေးဟာ”

ဦးစိုင်းက မြတ်သူကို ကျော်၍ ပကတိခေါင်းကို ဖျတ်ခနဲ ရိုက်ပုတ်လိုက်သည်။

“ရပြီ ဦးကို၊ ရပြီ”

“သိပ်မခြောက်သေးဘူးနော်”

“ရပါပြီ ဒီလောက်ဆို”

ပကတိက သူ့ဆံပင်သူ ဘရပ်ရှ်နှင့် ဖြီးလိုက်တော့မှ ကိုကိုမောင်သည် စိုထိုင်းသွားသော မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ပကတိ အခန်းထဲထိ နေရာတကျ သွားထားပုံရပါသည်။ ပြန်ထွက် လာပြီးမှ ဖြူဇာနံဘေး ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ဖြူဇာသည် အလိုလိုနေရင်း စိတ်ထဲဖုထစ်ကာ အခုအခဲဖြစ်လာပြီး ကိုကိုမောင်ဘက် ငဲ့မကြည့်။

“အန်တီ ... စားခါနီးရင် ခဏကြိုပြောနော်၊ တိတိ ဟင်းရည်ပူပေးမလို့ ၊ ပူပူလေးမှ သောက်လို့ ကောင်းတာ၊ အန်တီက လှတယ်နော် ဦးမြတ်၊ နော် ဦးစိုင်း၊ ဒါကြောင့် ဦးကို ရုပ်ကြီး ပြီးဖို့ဖြစ်နေတာ”

တစ်အန်တီတည်း အန်တီနေတာကိုလည်း ဤယောက်ျားသုံးယောက်က ပြုပြင်ပေးရကောင်းမှန်း သိပုံမရပေ။ ဖြူဇာမှာ အန်တီတစ်ကြိမ် အခေါ်ခံရတိုင်းလည်း အောင့်သက်သက်၊ မျက်စိရှေ့မြင် တွေ့နေရသမျှ ကိုလည်း အောင့်သက်သက်။ ဘယ်လိုမှ မကြည်လင်နိုင်ဘဲ ရှိပါတော့သည်။

“စားတော့မလား ဖြူဇာ”

ကိုကိုမောင် မေးတာကို ငဲ့မကြည့်ဘဲ ...။

“ရပါတယ်၊ မဆာသေးပါဘူး”

တကယ်က စားချင်စိတ်ပင် မရှိလှတော့ပေ။ ကိုကိုမောင် သူငယ်ချင်းတွေနှင့် တူမကလေးကို ရင်းနှီးနွေးထွေးဖို့ ကြိုတင် စိတ်ကူး ခဲ့သည် မှာ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း စိတ်မပါ လက်မပါ ပျက်ပြယ်သွားပြီ။ မိန်းမချင်းပင် ထိုင်ငေးကြည့်ချင်လောက်သော ကောင်မလေးရဲ့ အလှအပကိုလည်း အသိအမှတ်မပြုလို့ မရ၊ အောင့်သက်သက်နှင့်ပင် လက်သင့်ခံ အသိအမှတ်ပြုနေရပါသည် ။

အထူးတလည် ပြင်ဆင်ထုံးဖွဲ့ခြယ်သလာသည့် ကိုယ်တိုင်ဟာ ရေချိုးအပြီး ဘာမှ မပြုမပြင်ထားသည့် ပကတိရဲ့ ရိုးရိုးကလေး ကြည်လင်ဝင်းပနေသည့် အလှနှင့်ပင် မယှဉ်နိုင်တာကိုလည်း ကိုယ့်ဘာသာပင် ဝန်မခံလို့ မရ။ ဤမျှလှပလွန်းသော မိန်းမပျိုကလေးနှင့် တစ်အိမ်ထဲနေကာ လက်ပွန်းတတီး ရင်းနှီးဆက်ဆံလျက် အရိပ်တကြည့်ကြည့် သံယောဇဉ်ကြီးမားချစ်ခင်လှပုံရသော ကိုကိုမောင် အရိပ်အခြည်ကြောင့်လည်း ရင်ထဲ ပူလောင်ရှုပ်ထွေးကာ မခံချိမခံသာ သဝန်တိုနေပါသည် ။

*